

NAJWYŻSZA IZBA KONTROLI

Delegatura w Łodzi

LLO – 4101-013-01/2014

P/14/016

WYSTĄPIENIE POKONTROLNE

NAJWYŻSZA IZBA KONTROLI

Delegatura w Łodzi

ul. Kilińskiego 210, 90-980 Łódź

T +48 42 239 32 00, F +48 42 239 32 90

llo@nik.gov.pl

I. Dane identyfikacyjne kontroli

Numer i tytuł kontroli	P/14/016 - Wykonywanie wyroków wojewódzkich sądów administracyjnych i Naczelnego Sądu Administracyjnego przez urzędy skarbowe i izby celne
Jednostka przeprowadzająca kontrolę	Najwyższa Izba Kontroli Delegatura w Łodzi
Kontroler/Kontrolerzy]	1. Maciej Kończalik, główny specjalista k.p., upoważnienie do kontroli nr 90049 z dnia 28 sierpnia 2014 r. 2. Marcin Kuzan, starszy inspektor k.p., upoważnienie do kontroli nr 90050 z dnia 28 sierpnia 2014 r. (dowód: akta kontroli str. 1-4)
Jednostka kontrolowana	Izba Celna w Łodzi, ul. Lodowa 97, 93-232 Łódź (zwana dalej „Izbą” „Izbą Celnej”).
Kierownik jednostki kontrolowanej	podinsp. Dorota Kędzierska, Dyrektor Izby Celnej w Łodzi (zwany dalej „Dyrektorem Izby”). (dowód: akta kontroli str. 5-9)

II. Ocena kontrolowanej działalności

Ocena ogólna

Najwyższa Izba Kontroli ocenia pozytywnie mimo stwierdzonych nieprawidłowości¹ wykonywanie przez Izbę Celną w Łodzi wyroków sądów administracyjnych w latach 2013 – 2014 (do 31 października 2014 r.).

Uzasadnienie oceny ogólnej

Dyrektor Izby Celnej rzetelnie i terminowo wykonywał orzeczenia sądów administracyjnych oddalające skargi podatników na decyzje organów podatkowych oraz na wyroki sądów pierwszej instancji. Prawidłowo i bezzwłocznie podejmował działania zmierzające do wyegzekwowania zaległości oraz ustalenia majątku i źródeł dochodów dłużników. Stwierdzone nieprawidłowości w wykonywaniu orzeczeń sądów uwzględniających skargi podatników oraz oddalających skargi kasacyjne Dyrektora Izby polegały na tym, że w jednym postępowaniu, nie zrealizowano zaleceń zawartych we wcześniejszych orzeczeniach Sądów, do czego zobowiązywał go art. 153 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi² (dalej P.p.s.a.). Wpłynęło to na istotne wydłużenie czasu trwania postępowania. Ponadto, w przypadku dwóch postępowań Izba Celna z opóźnieniem zawiadomiła podatników o nowym terminie załatwienia sprawy. Podatnicy nie wnosili ponagler na niezłatwienie spraw w terminie oraz skarg na bezczynność organów podatkowych w trybie art. 3 § 2 pkt 8 P.p.s.a. Nie

¹ Najwyższa Izba Kontroli stosuje 3-stopniową skalę ocen: pozytywna, pozytywna mimo stwierdzonych nieprawidłowości, negatywna. Jeżeli sformułowanie oceny ogólnej według proponowanej skali byłoby nadmiernie utrudnione, albo taka ocena nie dawałaby prawdziwego obrazu funkcjonowania kontrolowanej jednostki w zakresie objętym kontrolą, stosuje się ocenę opisową, bądź uzupełnia ocenę ogólną o dodatkowe objaśnienie.

² Dz. U. Nr 2012, poz. 270 ze zm.

występowali także z roszczeniem o odszkodowania oraz o ukaranie Dyrektora Izby grywną na podstawie art. 154 § 1 i § 6 P.p.s.a.

III. Opis ustalonego stanu faktycznego

1. Postępowanie z wyrokami sądów administracyjnych uwzględniającymi skargę podatnika (uchylającymi w całości lub w części decyzje izby celnej i urzędu celnego).

Opis stanu faktycznego

1.1.

Minister Finansów w 2009 r. utworzył Izbę Celną obejmującą Urząd Celny I w Łodzi, Urząd Celny II w Łodzi oraz Urząd Celny w Piotrkowie Trybunalskim³.

(dowód: akta kontroli str. 10-43)

Właściwe merytorycznie komórki organizacyjne Izby Celnej prowadziły w formie papierowej rejestr skarg i spraw sądowych.

Zbiorcą informację o skargach za 2013 r., zgodnie z § 23 ust. 1 zarządzenia nr 37 Ministra Finansów z dnia 14 sierpnia 2012 r. w sprawie postępowania w przypadku zaskarżenia do sądu administracyjnego decyzji, postanowienia lub innego aktu albo czynności z zakresu administracji publicznej oraz rejestrów prowadzonych w tych sprawach⁴, Izba Celną, przesłała do Ministerstwa Finansów, w wyznaczonym terminie.

Z okazanych do kontroli rejestrów i zbiorczych informacji wynika, że w 2013 r. i w I połowie 2014 r. Dyrektor Izby Celnej w Łodzi wydał 453 decyzje wymiarowe podlegające zaskarżeniu do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Łodzi (dalej „WSA w Łodzi” lub „WSA”), w tym 404 decyzje dotyczące podatku akcyzowego (89% wszystkich decyzji), 9 dotyczących podatku VAT oraz 40 należności celnych, na łączną kwotę 62.089,4 tys. zł.

Podatnicy w 2013 r. i w I połowie 2014 r., wnieśli do WSA w Łodzi 272 skargi na decyzje wymiarowe Dyrektora Izby Celnej w Łodzi, w tym 260 (tj. 91,5% wszystkich skarg) dotyczyło podatku akcyzowego, 10 skarg w sprawie należności celnych oraz 2 skargi z zakresu podatku VAT.

WSA w Łodzi w wyniku rozpatrzenia skarg na decyzje wymiarowe Dyrektora Izby Celnej w Łodzi wydał w 2013 r. i w I połowie 2014 r. 370 orzeczeń, w tym 57 (tj. 15% wszystkich orzeczeń) niekorzystnych dla tego organu - uchylających decyzje organów podatkowych.

(dowód: akta kontroli str. 44, 48-63)

W 2013 r. i w I połowie 2014 r. wniesionych zostało do Naczelnego Sądu Administracyjnego (dalej „NSA”) 217 skarg kasacyjnych na orzeczenia WSA w Łodzi dotyczących decyzji wymiarowych Dyrektora Izby Celnej w Łodzi o łącznej wartości przedmiotu sporu wynoszącej 27.281 tys. zł, z tego 26 skarg kasacyjnych o wartości 846,7 tys. zł wniesionych zostało przez Dyrektora Izby.

Spośród 64 orzeczeń NSA wydanych w wyniku rozpatrzenia skarg kasacyjnych od orzeczeń WSA w Łodzi na decyzje wymiarowe w okresie całego 2013 r. i I połowy 2014 r., trzy były niekorzystne dla Izby Celnej w Łodzi (jedno oddalające skargę

³ Rozporządzeniem Ministra Finansów z dnia 23 października 2009 r. w sprawie utworzenia izb celnych i urzędów celnych oraz określenia ich siedzib (Dz. U. z 2009 r., Nr 180, poz. 1404). Niniejsze rozporządzenie było poprzedzone rozporządzeniem, Ministra Finansów z dnia 15 grudnia 2004 r. w sprawie utworzenia izb celnych i urzędów celnych oraz określenia ich siedzib (Dz. U. Nr 272, poz. 2692, z 2005 r. Nr 135, poz. 1137 i Nr 155, poz. 1299 oraz z 2007 r. Nr 150, poz. 1060),

⁴ Dz. Urz. Ministra Finansów z 2012 r., poz. 44.,

kasacyjną Dyrektora Izby Celnej⁵ oraz dwa uchylające zaskarżony wyrok WSA w Łodzi i przekazujące sprawę do ponownego rozpoznania⁶).

Dyrektor Izby Celnej w Łodzi w wyjaśnieniach wskazała, iż rozbieżność pomiędzy liczbą złożonych skarg kasacyjnych a liczbą wydanych przez NSA orzeczeń wynika z terminowości rozpatrywania skarg przez Naczelną Sąd Administracyjny, która niejednokrotnie wynosi około dwóch lat.

(dowód: akta kontroli str. 44-47)

1.2.

Badaniem objęto wykonanie 13 wyroków sądów administracyjnych, z tego siedem orzeczeń niekorzystnych dla Dyrektora Izby Celnej w Łodzi (sześć wydanych przez WSA i jeden przez NSA)⁷ i sześć orzeczeń korzystnych dla Dyrektora Izby Celnej w Łodzi (dwa wydane przez WSA i cztery przez NSA)⁸.

Orzeczenia niekorzystne dla Dyrektora Izby Celnej dotyczyły w sześciu przypadkach zobowiązania w podatku akcyzowym (za 2004 r., za grudzień 2006 r., za grudzień 2007 r., za poszczególne miesiące 2008 r., za luty 2010 r., za 2012 r.) z tytułu: wewnątrzwspólnotowego nabycia samochodu osobowego, ponadnormatywnych ubytków powstałych w drugiej fazie produkcji napojów fermentowanych, sprzedaży oleju opałowego przez podatnika nie dysponującego oświadczeniami nabywców oleju opałowego o przeznaczeniu tego oleju, spełniającymi warunki określonymi w § 4 rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 22 kwietnia 2004 r.⁹. W jednym przypadku zobowiązanie dotyczyło długu celnego z tytułu usunięcia spod dozoru celnego towaru objętego procedurą tranzytu z lutego 2006 r.

Pierwsze decyzje organów pierwszej instancji w powyższych sprawach zostały wydane w 2004 r. (jedna decyzja dot. wewnątrzwspólnotowego nabycia samochodu osobowego) i w latach 2011 – 2012.

Pierwsze decyzje Dyrektora Izby Celnej w Łodzi w powyższych sprawach zostały wydane w latach 2011-2013.

W trzech niekorzystnych dla Dyrektora Izby Celnej w Łodzi wyrokach WSA w Łodzi uchylił zarówno zaskarżone decyzje Dyrektora Izby Celnej w Łodzi, jak i poprzedzające je decyzje Naczelników Urzędów Celnych. Trzema wyrokami WSA w Łodzi uchylił tylko decyzję organu drugiej instancji. W pięciu sprawach WSA orzekł, że zaskarżone decyzje nie podlegały wykonaniu do dnia uprawomocnienia się wyroku.

(dowód: akta kontroli str. 46, 142-149, 169-205, 240-247, 263-271)

Analiza siedmiu spraw zakończonych wyrokami niekorzystnymi dla Dyrektora Izby wykazała, że w dwóch sprawach (dotyczących podatników „K.” Sp. z o. o. oraz „C. CCL P.” Sp. z o. o.) przyczyną uchylecia przez WSA w Łodzi decyzji Dyrektora Izby Celnej z dnia 27 lutego 2013 r.¹⁰ oraz poprzedzającej ją decyzji Naczelnika UC I w Łodzi z dnia 11 października 2012 r.¹¹, a także decyzji Dyrektora Izby Celnej z dnia 19.06.2013 r.¹² określających zobowiązania podatkowe w podatku akcyzowym (w przypadku pierwszej spółki za grudzień 2007 r., a w przypadku

⁵ wyrok NSA z dnia 28 stycznia 2014 r. sygn. akt I GSK 1442/12,

⁶ wyroki NSA z dnia 19 marca 2013 r. sygn. akt I GSK 473/11 oraz z dnia 1 kwietnia 2014 r. sygn. akt I GSK 1225/12,

⁷ 3 wyroki WSA w Łodzi uchylające decyzje organów obu instancji, 3 wyroki WSA w Łodzi uchylające decyzje Dyrektora IC w Łodzi, 1 wyrok NSA oddalający skargę kasacyjną Dyrektora IC w Łodzi na wyrok WSA w Łodzi,

⁸ 4 wyroki NSA oddalające skargi kasacyjne podatników na wyroki WSA w Łodzi, 2 wyroki WSA oddalające skargi podatników na decyzje Dyrektora IC w Łodzi,

⁹ rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 22 kwietnia 2004 r. w sprawie obniżenia stawek podatku akcyzowego (Dz. U. Nr 87, poz. 825 ze zm.),

¹⁰ nr 360000-1AGW-9116-81/2013/MM,

¹¹ nr 361000-UAGR-9110-858/12/EK,

¹² nr 360000-1AGW-9116-215/2013/MM,

drugiej za cały 2006 r.) na łączną kwotę 1.088,9 tys. zł było naruszenie przez te organy art. 165b § 1 O.p. Zgodnie z tym przepisem, w przypadku ujawnienia przez kontrolę podatkową nieprawidłowości, co do wywiązywania się przez kontrolowanego z obowiązków wynikających z przepisów prawa podatkowego oraz niezłożenia przez podatnika deklaracji lub niedokonania przez niego korekty deklaracji w całości uwzględniającej ujawnione nieprawidłowości, organ podatkowy wszczyna postępowanie podatkowe w sprawie, która była przedmiotem kontroli podatkowej, nie później niż w terminie 6 miesięcy od zakończenia kontroli.

W obu ww. sprawach Dyrektor Izby, utrzymał w mocy decyzje organów pierwszej instancji, pomimo tego, że organy te naruszyły przepis art. 165b § 1 O.p., wszczynając postępowanie podatkowe w przedmiocie określenia wysokości podatku akcyzowego po upływie sześciomiesięcznego terminu liczonego od dnia zakończenia kontroli podatkowej, a więc po upływie terminu w którym postępowanie to mogło być wszczęte, a następnie wydając decyzje oparte o ustalenia z ww. postępowań.

W sprawie podatnika „K” Spółka z o. o. Dyrektor Izby wyjaśniła, że utrzymanie zaskarżonej decyzji było zasadne, a sprawa była konsultowana z radcami prawnymi. Protokół z kontroli obrachunkowej przeprowadzonej w Spółce „K.” sporządzono w dniu 5 sierpnia 2008 r., tj. przed wejściem w życie z dniem 1 stycznia 2009 r. art. 165b § 1 O.p. Dyrektor Izby przyznała, że w Spółce była prowadzona również kontrola podatkowa zakończona protokołem z dnia 27 lutego 2009 r., a więc po wejściu w życie art. 165b § 1 O.p. Sąd uznał, że organ wszczynając postępowanie korzystał z ustaleń poczynionych w toku ww. kontroli podatkowej.

Zdaniem Sądu, organ podatkowy nie miał podstaw prawnych do wszczęcia postępowania w przedmiocie określenia zobowiązania, a więc naruszył art. 165b § 1 O.p.

W sprawie podatnika „C. CCL P.” Spółka z o. o. Dyrektor Izby wyjaśniła, że Sądowi nie przekonała argumentacja organu, że wszczęcie postępowania podatkowego nastąpiło w związku z nieprawidłowościami wykazanymi w protokole z kontroli obrachunkowej za 2006 r., a w czasie kontroli podatkowej zakończonej w dniu 3 marca 2011 r. nie badano zagadnień, które miały bezpośredni wpływ na wszczęcie postępowania podatkowego dotyczącego określenia zobowiązania podatkowego w podatku akcyzowym za grudzień 2006 r. (przekroczenie dopuszczalnych norm zużycia alkoholu). Sąd natomiast uznał, że chociaż zakres obu kontroli był odmienny, to i tak dotyczył częściowo tego samego okresu, a dopiero wyniki obu kontroli pozwalały na wydanie decyzji w przedmiotowej sprawie.¹³

(dowód: akta kontroli str. 169-176, 200-205, 336-418, 695-705)

W pozostałych pięciu sprawach sądy administracyjne wskazały następujące przyczyny uchylecia decyzji organów obu instancji:

- sprawa podatnika G.K. – błędna interpretacja przez organy podatkowe art. 8 ust. 2 pkt 4 ustawy z dnia 6 grudnia 2008 r. o podatku akcyzowym¹⁴, dotyczącego pociągnięcia posiadacza wyrobów akcyzowych do quasi solidarnej odpowiedzialności za rozliczenia podatku akcyzowego w sytuacji gdy niesolidny dostawca nie rozliczy ciężącego na nim obowiązku zapłaty akcyzy. Zdaniem Sądu, tego rodzaju interpretacja powinna być dopuszczalna jedynie w sytuacji, w której nie jest możliwe ustalenie bezpośredniego dostawcy wyrobów akcyzowych. W przedmiotowej sprawie znany był organom podatkowym dostawca komponentu do wyrobu akcyzowego i to on powinien zostać obciążony

¹³ Zdaniem Sądu, w takiej sytuacji po zakończeniu kontroli podatkowej w dniu 3 marca 2011 r. wszczęcie postępowania podatkowego w sprawie określenia zobowiązania podatkowego w podatku akcyzowym za grudzień 2006 r., mogło nastąpić tylko do dnia 3 września 2011 r.

¹⁴ Dz. U. z 2014 r., poz. 752 (dalej „ustawa o podatku akcyzowym”).

zapłatą podatku. Ponadto, Sąd zauważył, że organ podatkowy uznając, że w przypadku nabycia komponentu od jednego z kontrahentów Strony nie powstał obowiązek podatkowy, naruszył art. 121 O.p.¹⁵,

- sprawa podatkniczki M.Z. – niewyjaśnienie przez organy podatkowe przyczyn określenia podstawy opodatkowania wewnątrzwspólnotowego nabycia samochodu osobowego służącego do przewozu osób w sposób wskazany w art. 82a ustawy o podatku akcyzowym. W ocenie Sądu, naruszono tym samym, obok przepisu art. 82a ww. ustawy, również przepisy art. 121, art. 122, art. 187 § 1 oraz art. 210 § 4 O.p.¹⁶,
- sprawa „M.L.” Spółka z o. o.:
  - naruszenie art. 83 ustawy z dnia 19 marca 2004 r. Prawo celne¹⁷ oraz art. 122, art. 123, art. 127 i art. 210 § 1 pkt 3 O.p., poprzez uznanie przez organy celne skuteczności doręczenia w trybie art. 83 Prawa celnego w sytuacji, gdy nie było ku temu podstaw,
  - posługiwanie się dowodem zwrotnego potwierdzenia odbioru korespondencji pomimo braku jego tłumaczenia,
  - brak wyjaśnienia wszystkich istotnych okoliczności sprawy, w tym ustalenia wszystkich dłużników solidarnych do poniesienia kwoty długu celnego, zgodnie z art. 203 ust. 3 rozporządzenia Rady (EWG) Nr 2913/92 ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny (Dz. U. UE. L. 1992.302.1)¹⁸,
- sprawa podatkniczki B.M. - naruszenie przez podatkowy organ odwoławczy:
  - art. 121, art. 122 i art. 229 O.p., poprzez niezasadne pominięcie środka dowodowego w postaci opinii biegłego oraz art. 210 § 4 O.p. poprzez nieprawidłowe uzasadnienie decyzji¹⁹,
- sprawa podatnika M.R.:
  - naruszenie przez organy podatkowe art. 169 § 1 w zw. z art. 168 § 2 O.p. w wyniku niewezwania Strony do uzupełnienia wniosku o zwrot nadpłaty w podatku akcyzowym poprzez złożenie korekty deklaracji podatkowej,
  - naruszenie przez podatkowy organ odwoławczy art. 153 P.p.s.a., poprzez niewypełnienie żadnego z zaleceń zawartych w wydanych wcześniej wyrokach sądów administracyjnych²⁰,
  - naruszenie art. 90 Traktatu o funkcjonowaniu Unii (Dz. U. UE C115 z dnia 9 maja 2007 r.), zwanym dalej „TWE”, (obecnie art. 110 TWE) poprzez nierozważenie wbrew wskazaniom sądów administracyjnych, powołujących się na wyrok Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości z dnia 18 stycznia 2007 r. sygn. akt C-313/05 w sprawie Maciej Brzeziński przeciwko Dyrektorowi Izby Celnej w Warszawie, czy sprowadzony przez podatnika towar dotknięty został dyskryminacją podatkową²¹.

(dowód: akta kontroli str. 177-199, 240-247, 212-220, 142-149, 263-271)

Sprawa podatnika M.R. była rozpatrywana przez Urząd Celny I, Izbę Celną i sądy administracyjne obydwu instancji kilkakrotnie, w tym czterokrotnie przez WSA w Łodzi i dwukrotnie przez NSA. Dotyczyła zwrotu podatku akcyzowego zapłaconego przez podatnika z tytułu wewnątrzwspólnotowego nabycia w 2004 r. samochodu w kwocie 33,9 tys. W ocenie podatnika właściwą stawką akcyzy od ww.

¹⁵ wyrok WSA w Łodzi z dnia 20 listopada 2013 r., sygn. akt III SA/Łd 359/13,

¹⁶ Wyrok WSA w Łodzi z dnia 4 lipca 2013 r. sygn. akt III SA/Łd 223/13,

¹⁷ Dz. U. z 2013 r., poz. 727 ze zm. (dalej „Prawo celne”),

¹⁸ Wyrok WSA w Łodzi z dnia 26 września 2012 r. sygn. akt III SA/Łd 327/12,

¹⁹ Wyrok WSA w Łodzi z dnia 5 października 2011 r. sygn. akt III SA/Łd 761/11,

²⁰ Wyroki WSA w Łodzi z dnia 12 lipca 2005 r. sygn. akt I SA/Łd 545/05 oraz z dnia 17 lutego 2010 r. sygn. akt I SA/Łd 1134/09, a także wyrok NSA z dnia 10 stycznia 2008 r., sygn. akt I FSK 800/07,

²¹ Wyroki WSA z 17 lutego 2010 r. sygn. akt I SA/Łd 1134/09 i z dnia 27 września 2013 r. sygn. akt III SA/Łd 926/13 oraz wyrok NSA z dnia 19 czerwca 2013 r. sygn. akt I GSK 767/12,

samochodu była stawka 3,1%, czyli obowiązująca w stosunku do produkowanych na terenie kraju samochodów o pojemności poniżej 2.000 cm³. Organy podatkowe powołując się na obowiązujące w kraju przepisy wskazały, iż przedmiotowy pojazd jako samochód o pojemności silnika powyżej 2.000 cm³ był obciążony podatkiem akcyzowym o stawce 13,6% zgodnie z § 7 ust. 1 rozporządzenia Ministra Finansów z 22 kwietnia 2004 r. w sprawie obniżania stawek podatku akcyzowego²² w brzmieniu obowiązującym w dacie złożenia deklaracji AKC-U.

W odpowiedzi na skargi wniesione przez podatnika, WSA w Łodzi trzykrotnie uchylał decyzje Dyrektora Izby, a raz skargę oddalił. W uzasadnieniu drugiego z wyroków (z dnia 17 lutego 2010 r. sygnatura akt I SA/Łd 1134/09) Sąd Wojewódzki wskazał, że organy obu instancji wydając decyzje nie realizowały wskazówek zawartych w orzeczeniach WSA (z dnia 12 lipca 2005 r., sygnatura akt I SA/Łd 545/05) jak i NSA (z dnia 10 stycznia 2008 r., sygn. akt I FSK 800/07). NSA w wyroku z 10 stycznia 2008 r. wskazał ponadto, że przy ponownym rozpatrzeniu sprawy organy podatkowe powinny wziąć pod uwagę stanowisko zaprezentowane w wyroku Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości z dnia 18 stycznia 2007 r., sygn. akt C 313/05 w sprawie M. Brzeziński przeciwko Dyrektorowi Izby Celnej w Warszawie, w którym ETS stwierdził, że w odniesieniu do pojazdów nabytych za granicą i używanych mniej niż dwa lata (pojazd taki nabył podatnik) sąd krajowy powinien zbadać, czy pojazdy takie podlegają z tytułu podatku akcyzowego rzeczywiście identycznemu obciążeniu jak pojazdy zakupione w kraju, tj. czy kwota rezydualna tego podatku zawarta w wartości rynkowej samochodów zarejestrowanych w Polsce jest równa kwocie tego podatku obciążającej podobne pojazdy pochodzące z innego państwa członkowskiego. W ocenie NSA taki obowiązek ciąży także na organach podatkowych.

Również w orzeczeniu z dnia 27 września 2013 r., sygnatura akt III SA/Łd 926/13 WSA w Łodzi uchylił zaskarżoną decyzję Dyrektora Izby stwierdzając, że organ podatkowy nie wykonał zaleceń Sądu Wojewódzkiego zawartych w wyrokach z dnia 12 lipca 2005 r. oraz w wyroku z dnia 17 lutego 2010 r. i nie zbadał, czy w stanie faktycznym niniejszej sprawy nie doszło na rynku krajowym do dyskryminacji towarów wspólnotowych. W tym zakresie sprawa nie została przez organ podatkowy prawidłowo rozpoznana. Organ nie ocenił w zaskarżonej decyzji, czy kwota podatku akcyzowego nie była w rzeczywistości wyższa od kwoty podatku rezydualnego (z niezmienioną stawką bez względu na spadek wartości samochodu).

(dowód: akta kontroli str. 177-199, 272-331)

W sprawie tej od dnia wydania pierwszej decyzji przez Naczelnika Urzędu Celnego I w Łodzi do dnia przekazania Dyrektorowi IC ostatniego prawomocnego wyroku WSA upłynęło łącznie 3313 dni²³, a do dnia wydania ostatniej decyzji przez Dyrektora Izby Celnej (29.01.2014 r.), przekazującej sprawę do ponownego rozpatrzenia przez organ pierwszej instancji – 3334 dni. Do dnia 31 października 2014 r. w sprawie nie została rozpatrzona przez Naczelnika Urzędu Celnego I w Łodzi.

(dowód: akta kontroli str. 177-199)

Łączna wartość przedmiotu sporu siedmiu badanych spraw zakończonych wydaniem orzeczeń niekorzystnych dla Dyrektora Izby wyniosła 1.407,6 tys. zł²⁴.

(dowód: akta kontroli str. 142, 169, 177, 200, 212, 240, 263)

²² Dz. U. Nr 87, poz. 825 ze zm.,

²³ Od wydania w dniu 13 grudnia 2004 r. decyzji Naczelnika Urzędu Celnego I w Łodzi nr 361000-PA-9110-98/04, do dnia przekazania Dyrektorowi IC prawomocnego wyroku WSA w Łodzi, tj. 8 stycznia 2014 r. – 109 miesięcy,

²⁴ Wartość przedmiotu sporu na podstawie decyzji organu pierwszej instancji: Nr 363000-UAGR-91101-54/12/KKz/27 z dnia 8 czerwca 2012 r., Nr 361000-UEKR-616-68/11/DŚ z dnia 31 sierpnia 2011 r., Nr 361000-UAGR-9110-858/12/EK z dnia 11 października 2012 r., Nr 363000-UAGR-91102-10/12/SP/10 z dnia 30 listopada 2012 r., Nr 361000-UAGR-9110-364/11/MLJK 361000-UAGR-9110-499/12/ MLJK z dnia 31 maja 2012 r., Nr 361000-PA-9110-98/04 z dnia 13 grudnia 2004 r., Nr 363000-UAGR-91101-10/11/PN/101 z dnia 15.03.2011 r.,

Bez zbędnej zwłoki, tj. po upływie 4 i 5 dni, przekazano z Izby Celnej do urzędów celnych prawomocne orzeczenia sądowe wraz z dokumentacją z postępowań, w których WSA uchylił decyzje organów obu instancji.

1.3.

W siedmiu badanych przypadkach po otrzymaniu orzeczeń sądu niekorzystnych dla Izby Celnej, Dyrektor Izby był zobowiązany ponownie przeprowadzić postępowanie podatkowe i wydać decyzję.

W pięciu sprawach, które nie wymagały przeprowadzenia dodatkowych czynności ustalających stan faktyczny, decyzje wydawane były bez zbędnej zwłoki, tj. w okresie od 5 do 32 dni. W postępowaniu odwoławczym dotyczącym M.L. Sp. z o.o. wydanie decyzji przez Dyrektora Izby nastąpiło w dniu 3 stycznia 2014 r., tj. po upływie 69²⁵ dni od wysłania Stronom zawiadomienia o wszczęciu postępowania. W okresie tym m.in. wzywano pełnomocnika Strony do usunięcia braków w złożonym odwołaniu od decyzji organu pierwszej instancji oraz zawiadomiono Stronę postępowania o wniesionym odwołaniu.

W postępowaniu dotyczącym B.M., decyzja Dyrektora Izby z 15 kwietnia 2014 r. została wydana po upływie 284 dni od przekazania Dyrektorowi Izby prawomocnego orzeczenia NSA²⁶, oddalającego skargę kasacyjną Dyrektora Izby.

W czasie trwania tego postępowania Dyrektor Izby na podstawie art. 140 O.p. wydał cztery postanowienia zawiadamiające Stronę o niezakończeniu sprawy w terminie określonym w art. 139 § 3 O.p. oraz we wcześniejszych postanowieniach i wyznaczeniu nowego terminu jej zakończenia. Ponadto wydał jedno postanowienie z art. 200 § 1 O.p. wyznaczające Stronie siedmiodniowy termin do wypowiedzenia się w sprawie zebranego materiału dowodowego.

Postanowienie w sprawie B.M. z dnia 28 marca 2014 r. wydane zostało na 3 dni przed upływem terminu załatwienia sprawy, a doręczone Stronie 2 kwietnia 2014 r., tj. dwa dni po upływie terminu na załatwienie sprawy wyznaczonego we wcześniejszym postanowieniu (w dniu 31 marca 2014 r.)²⁷.

(dowód: akta kontroli str. 142 – 149, 240 – 247, 463 - 468)

Dyrektor Izby w sprawie „C” Spółka z o.o. wydał postanowienie zawiadamiające Stronę 22 dni po upływie terminu załatwienia sprawy wyznaczonego we wcześniejszym postanowieniu. Postanowienie to zostało doręczone Stronie 28 dni po upływie tego terminu

(dowód: akta kontroli str. 366 - 418)

Zwroty (nadpłaty podatku) w trzech badanych sprawach dokonywano w terminach zgodnych z obowiązującymi przepisami. W jednym²⁸ przypadku na podstawie art. 77 § 1 pkt 1 O.p. w kwocie 946 zł, w terminie 27 dni. W dwóch kolejnych sprawach na podstawie art. 77 § 3 O.p., odpowiednio w kwocie 55,3 tys. zł w terminie 7 dni²⁹ oraz w kwocie 48,9 tys. zł w terminie 10 dni³⁰.

(dowód: akta kontroli str. 80 - 121)

²⁵ Wyrok sygn. akt III SA/Ld 327/12) z dnia 26 września 2012 r. doręczono do IC 12 grudnia 2012 r. Wyrok WSA przekazano do UC I w Łodzi przy piśmie z dnia 18 grudnia 2012 r. Naczelnik UC I wydał decyzję 6 września 2013 r. Strona wniosła odwołanie od ww. decyzji w dniu 23 października 2013 r. Naczelnik UC I nie znajdując podstawy do uznania argumentacji zawartej w odwołaniu przekazał je w dniu 25 października 2013 r. wraz z aktami sprawy do Dyrektora IC. Dyrektor IC mając na względzie obowiązek zawiadomienia o wszczęciu postępowania wszystkich osób będących stroną w sprawie, pismem z dnia 25 października 2013 r. powiadomił te osoby,

²⁶ Wyrok NSA z 23 kwietnia 2013 r. sygn. akt I GSK 151/12 oddalający skargę kasacyjną został doręczony do IC 4 lipca 2013 r.,

²⁷ Postanowieniem z dnia 27 stycznia 2014 r. Dyrektor IC wyznaczył termin na załatwienie sprawy na dzień 31 marca 2014 r., kolejnym postanowieniem doręczonym Stronie w dniu 2 kwietnia 2014 r. termin ten został wydłużony do 16 maja 2014 r.,

²⁸ Dotyczy decyzji Dyrektora IC z 20 grudnia 2012 r. nr 360000-IAGW-9116-394/2012/AG. Wpłata z dnia 16 stycznia 2013 r.,

²⁹ Dotyczy decyzji Naczelnika UC I z 20 grudnia 2013 r., nr 361000-UAGR-9110-791/13/EK. Wpłata 27 grudnia 2013 r.,

³⁰ Dotyczy decyzji Naczelnika UC w Piotrkowie Trybunalskim z 21 marca 2014 r., nr 363000-UAGR-91101-16/14/KKz/31. Wpłata 31 marca 2014 r.,

W badanych siedmiu sprawach zakończonych wyrokami niekorzystnymi dla organów podatkowych, nie dokonywano zabezpieczenia wykonania zobowiązań podatkowych w trybie art. 155a § 1 pkt 1 ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji³¹.

(dowód: akta kontroli str. 469)

Zarówno WSA jak i NSA we wszystkich ww. wyrokach zasądził od Dyrektora Izby Celnej na rzecz stron zwrot kosztów postępowania w łącznej kwocie 31,7 tys. zł.

Zwroty z tytułu kosztów postępowań przed sądami administracyjnymi dotyczące niekorzystnych dla organów podatkowych wyroków zostały wypłacone w okresie od 7 do 17 dni od doręczenia Izbie Celnej prawomocnego orzeczenia.

(dowód: akta kontroli str. 122 - 123)

Ustalone
nieprawidłowości

W działalności kontrolowanej jednostki w przedstawionym wyżej zakresie stwierdzono następujące nieprawidłowości:

1. Na skutek nieuwzględnienia w decyzji Dyrektora Izby z dnia 28 października 2009 r.³² oceny prawnej zawartej we wcześniejszych wyrokach sądów administracyjnych³³, wydłużył się czas trwania postępowania w sprawie podatnika M.R. Postępowanie to nie zostało zakończone do dnia 31 października 2014 r. i na ten dzień trwa 3609 dni, licząc od dnia 18 listopada 2004 r., tj. wydania pierwszej decyzji Naczelnika Urzędu Celnego I w Łodzi.

Wskazując przyczyny nieuwzględnienia oceny prawnej sądów przez organ odwoławczy, Dyrektor Izby wyjaśniła m. in., że *„Podatnik nie kwestionował zasadności poboru podatku akcyzowego, który uiścił 17.11.2004 r., w związku z wewnątrzwspólnotowym nabyciem przedmiotowego samochodu (...) o pojemności silnika 4966 cm³. Podatnik twierdzi tylko, że wartość akcyzy od ww. samochodu winna być ustalona w wysokości 3,1%, a nie 13,6%. Bowiem jego zdaniem w 2004 r., w Polsce nie produkowano samochodów osobowych o pojemności większej niż 2000 cm³ i wszyscy krajowi producenci samochodów osobowych płacili stawkę 3,1%. Mając na uwadze ww. stanowisko Podatnika oraz orzecznictwo - Dyrektor Izby Celnej w Łodzi - decyzją z dnia 28 października 2009 r. (...) utrzymał w mocy decyzję Naczelnika Urzędu Celnego I w Łodzi (...) z dnia 29 kwietnia 2009 r., mimo że organ I instancji w zaskarżonej decyzji nie przeprowadził badania, czy kwota rezydualna podatku akcyzowego zawarta w wartości rynkowej samochodów zarejestrowanych w Polsce jest równa kwocie tego podatku obciążającej podobne pojazdy pochodzące z innego państwa członkowskiego.”*

(dowód: akta kontroli str. 177 – 199, 272 – 325, 695 - 708)

2. W dwóch przypadkach na 7 spraw objętych kontrolą, postanowienia Dyrektora Izby wydane na podstawie art. 140 § 1 O.p. zostały doręczone Stronom po upływie odpowiednio dwóch oraz 28 dni od wyznaczonego terminu załatwienia sprawy.

W przypadku podatnika B.M., postanowieniem Dyrektora Izby z dnia 27 stycznia 2014 r. poinformowano stronę o przewidywanym terminie rozpatrzenia sprawy do 31 marca 2014 r. Kolejnym postanowieniem nowy termin załatwienia sprawy wyznaczono na 16 maja 2014 r. Postanowienie to doręczono stronie 2 kwietnia 2014 r., tj. po upływie 2 dni od wcześniej wyznaczonego terminu załatwienia sprawy zgodnie z art. 140 § 1 O.p.

Dyrektor Izby w wyjaśnieniach wskazała, że „organ podatkowy nie ma wpływu na pracę doręczyciela Poczty Polskiej. Postanowienie z dnia 27 stycznia 2014 r.

³¹ Dz. U. z 2012 r., poz. 1015 ze zm. (dalej „u.p.e.a.”).

³² Nr 60000-IPAR-9116-382/2009/MM,

³³ Wyroki WSA w Łodzi z dnia 12 lipca 2005 r., sygnatura akt I SA/Łd 545/05 oraz NSA z dnia 10 stycznia 2008 r., sygn. akt I FSK 800/07,

zostało doręczone Stronie w dniu 29 stycznia 2014 r. (po dwóch dniach od wysłania). W związku z tym organ II instancji mógł domniemywać, że postanowienie z dnia 28 marca 2014 r. zostanie doręczone do dnia 31 marca 2014 r.”

Wysłanie do podatnika w dniu 28 marca 2014 r. (w piątek) zawiadomienia o niezalutwieniu sprawy w terminie i wyznaczeniu nowego terminu tuż przed upływem wcześniej wyznaczonego terminu zalutwienia sprawy (na poniedziałek 31 marca 2014 r.) spowodowało, że postanowienie zostało doręczone podatnikowi 2 kwietnia 2014 r. (środa), tj. 2 dni po upływie wyznaczonego terminu zalutwienia sprawy.

W ocenie NIK, działanie takie, choć formalnie zgodne z art. 140 § 1 O.p., było działaniem nierzetelnym.

(dowód: akta kontroli str. 366 – 418, 463 – 468, 696, 702)

W sprawie „C” Spółka z o.o. Dyrektor Izby postanowieniem z dnia 22 marca 2013 r. poinformował Spółkę o nierozpatrzeniu sprawy w terminie określonym w art. 139 § 3 O.p. podając jednocześnie przewidywany termin jej zalutwienia na 22 kwietnia 2013 r. Kolejne postanowienie o nierozpatrzeniu sprawy wydane zostało w dniu 15 maja 2013 r., tj. po upływie 22 dni od wyznaczonego terminu zalutwienia sprawy i doręczone 21 maja 2013 r. tj. po upływie 28 dni.

Jak wyjaśniła Dyrektor Izby „sytuacja taka wystąpiła z powodu niedopatrzenia osoby prowadzącej sprawę. WSA w Łodzi rozpatrując skargę Strony na decyzję nr 360000-IAGW-9116-215/2013/MM nie stwierdził naruszenia przepisów w powyższym zakresie”.

(dowód: akta kontroli str. 366 – 370, 696, 704)

Najwyższa Izba Kontroli ocenia pozytywnie mimo stwierdzonych nieprawidłowości³⁴ postępowanie Dyrektora Izby z wyrokami sądów administracyjnych uwzględniającymi skargi podatników na wydane decyzje organów podatkowych.

Ocena cząstkowa

2. Postępowanie z wyrokami oddalającymi skargę podatnika, utrzymującymi w mocy decyzje dyrektora izby celnej.

Opis stanu faktycznego

2.1.

Badaniem objęto sześć spraw zakończonych wyrokami korzystnymi dla Dyrektora Izby, tj. czterema wyrokami NSA oddalającymi skargi kasacyjne podatników na wyroki WSA w Łodzi oraz dwoma wyrokami WSA oddalającymi skargi podatników na decyzje Dyrektora IC w Łodzi o łącznej wartości przedmiotu sporu 5.859,2 tys. zł. Wyroki te dotyczyły zobowiązań w podatku akcyzowym (za grudzień 2001 r., za 2006 r.³⁵, za poszczególne miesiące od marca do grudnia 2007 r. oraz za poszczególne miesiące od marca do grudnia 2009 r.) z tytułu sprzedaży oleju opałowego niewiadomego pochodzenia (pięć spraw o wartości przedmiotu sporu 5.669,8 tys. zł) oraz wprowadzenia do obrotu wyrobów tytoniowych (sprawa o wartości 189,4 tys. zł).

Pierwsze decyzje organów pierwszej instancji w powyższych sprawach zostały wydane w 2006 r. i w latach 2009 – 2012, natomiast Dyrektor Izby wydał pierwsze decyzje w 2006 r. oraz w latach 2010 – 2012.

³⁴ Najwyższa Izba Kontroli stosuje 3-stopniową skalę ocen cząstkowych dotyczących działalności w badanym obszarze: pozytywna, pozytywna mimo stwierdzonych nieprawidłowości, negatywna. Jeżeli sformułowanie oceny cząstkowej według proponowanej skali byłoby niemożliwe lub nadmiernie utrudnione, albo taka ocena nie dawałaby prawdziwego obrazu funkcjonowania kontrolowanej jednostki w zakresie objętym kontrolą, należy zastosować ocenę opisową.

³⁵ w sprawie „MGM T.” s.c. za poszczególne miesiące 2006 r. z wyłączeniem września, w sprawie PHU „E” sp. j. za poszczególne miesiące od lutego do grudnia 2006 r. z wyłączeniem kwietnia i maja, w sprawie B.N. za poszczególne miesiące 2006 r.,

(dowód: akta kontroli str. 134 - 141, 150 - 168, 206 - 211, 221 - 239, 248 - 262)
Po otrzymaniu wyroków oddalających skargi podatników Izba Celna prowadziła wcześniej wszczętą egzekucję należności PHU „E.” sp. j. oraz E.S.

Prowadzenie postępowania egzekucyjnego wobec PPH-U „D.” sp. j., „MGM T.” s.c. oraz A.M. przejęli od Dyrektora Izby Komornicy Sądowi w związku ze zbiegiem egzekucji sądowej i administracyjnej, a w przypadku B.N. poborca skarbowy na podstawie art. 63 § 1 i 3 u.p.e.a.

Postępowania dotyczące PPH-U „D.” sp. j., „MGM T.” s.c. wobec ich bezskuteczności zostały umorzone przez Komorników Sądowych.

(dowód: akta kontroli str. 586 - 618)

W przypadku trzech dłużników³⁶ do dnia 31 października 2014 r. wyegzekwowano zobowiązania w kwocie 469,9 tys. zł, z tego na należność główną 280,2 tys. zł i odsetki w wysokości 189,7 tys. zł. Wyegzekwowana kwota należności głównej stanowiła 8,5% łącznej kwoty zobowiązań ujętych w decyzjach podatkowych dotyczących trzech ww. dłużników. Należności pozostałych trzech dłużników³⁷ w kwocie 2.559,5 tys. zł nie zostały wyegzekwowane, pomimo podejmowanych czynności mających na celu ustalenie majątku zobowiązanych oraz stosowanych środków egzekucyjnych.

(dowód: akta kontroli str. 470 - 486)

2.2

W sześciu badanych sprawach prawomocne wyroki wpływały do Izby Celnej w okresie od 22 stycznia 2013 r. do 8 sierpnia 2014 r. Po ich otrzymaniu Dyrektor Izby podejmował bez zbędnej zwłoki następujące działania³⁸:

- w sprawach A.M.³⁹ i B.N.⁴⁰ monitorował przebieg postępowań egzekucyjnych prowadzonych przez inne organy zwracając się do nich o udzielenie informacji o aktualnym stanie tych postępowań,
- w przypadku E.S.⁴¹ wystąpił do Sądu z wnioskiem o wyjawienie majątku oraz o nadanie klauzuli wykonalności tytułowi wykonawczemu. Z wyjawienia wynikało, że dłużnik nie posiadał majątku, z którego można byłoby przeprowadzić skuteczne czynności egzekucyjne,
- w sprawie PHU „E” sp. j.⁴² kontynuował, wszczęte przed wpływem wyroku, czynności egzekucyjne pobierając należności od zobowiązanego (na poczet zaległości w podatku akcyzowym w kwocie 360,8 tys. zł wyegzekwowano do dnia 30 października 2014 r. kwotę 262,7 tys. zł oraz odsetki w kwocie 180 tys. zł).

(dowód: akta kontroli str. 590 - 604)

W sprawach PPH-U „D.” sp. j. oraz „MGM T.” s. c. po otrzymaniu prawomocnych orzeczeń sądowych⁴³ Dyrektor Izby nie podejmował działań, uzasadniając to niezmienną sytuacją majątkową obu Spółek, wobec których umorzono prowadzone przez Komorników Sądowych postępowania egzekucyjne wobec stwierdzenia ich bezskuteczności. Ponadto w sprawie „MGM T.” s. c. prowadzone było równoległe postępowanie egzekucyjne dotyczące opłaty paliwowej.

³⁶ „MGM T.” s.c., PHU „E” sp. j. oraz A.M.,

³⁷ PPH-U „D.” sp. j., E.S. oraz B.N.,

³⁸ postępowania egzekucyjne we wszystkich badanych sprawach wszczęto przed uprawomocnieniem się wyroków sądów administracyjnych korzystnych dla Dyrektora IC w Łodzi,

³⁹ wyrok NSA z 13 maja 2014 r. sygn. akt I GSK 1261/12 wpłynął do IC w Łodzi 8 sierpnia 2014 r.,

⁴⁰ wyrok WSA z dnia 7 listopada 2013 r. sygn. akt III SA/Ld 1021/13 wpłynął do IC w Łodzi 11 lutego 2014 r.,

⁴¹ wyrok WSA w Łodzi z dnia 24 października 2012 r. sygn. akt III SA/Ld 628/12 wpłynął do IC w Łodzi 22.01.2013 r.,

⁴² wyrok NSA z dnia 12 marca 2014 r. sygn. akt I GSK 845/12 wpłynął do IC w Łodzi 12 marca 2014 r.,

⁴³ wyrok NSA z dnia 18 marca 2014 r. sygn. akt I GSK 541/12 dotyczący PPH-U „D.” sp. j. wpłynął do IC w Łodzi 5 czerwca 2014 r., wyrok NSA z dnia 27 marca 2013 r. sygn. akt I GSK 1581/11 dotyczący „MGM T.” s.c. wpłynął w dniu 7 lipca 2014 r.,

(dowód: akta kontroli str. 586 - 589, 605 - 614, 726 - 813)

Ustalono również, że przed otrzymaniem prawomocnych orzeczeń sądowych w sześciu ww. sprawach Izba Celna podejmowała czynności mające na celu wyegzekwowanie zaległości lub zabezpieczenie należności na majątku dłużnika. Działania te polegały na:

- ustaleniu majątku i źródeł dochodów zobowiązanych, m.in. poprzez występowanie z wnioskami o udostępnienie danych dotyczących dłużników z rejestrów publicznych, sporządzanie protokołów o stanie majątkowym zobowiązanych, występowanie do Sądu z wnioskami o wyjawienie majątku przez dłużników,
- zabezpieczeniu realizacji wierzytelności, m.in. poprzez występowanie do Sądu z wnioskami o wpis hipoteki przymusowej oraz nadanie sądowej klauzuli wykonalności tytułowi wykonawczemu, wydanie zarządzenia zabezpieczenia realizacji zobowiązania na majątku dłużnika.

Ponadto Dyrektor Izby stosował bez zbędnej zwłoki następujące środki egzekucyjne m. in. zajęcia rachunków bankowych, świadczeń z zaopatrzenia emerytalnego, wynagrodzenia za pracę, przyszłych zwrotów i nadpłat podatkowych, ruchomości.

W przypadku egzekucji prowadzonej przez Naczelnika Urzędu Skarbowego w Zgierzu w sprawie B.N. oraz Komorników Sądowych w trzech sprawach dotyczących PPH-U „D.” sp. j., „MGM T.” s.c., A.M., Dyrektor Izby zwracał się wielokrotnie do ww. organów o udzielenie informacji o przebiegu tych postępowań.

(dowód: akta kontroli str. 487 – 510, 586 - 614)

W dwóch przypadkach⁴⁴ sprawy były kilkukrotnie rozpatrywane przez organy podatkowe lub sądy administracyjne.

W sprawie PPH-U „D.” sp. j. przyczyną uchylecia decyzji Dyrektora Izby z dnia 30 listopada 2007 r.⁴⁵ było utrzymanie w mocy decyzji Naczelnika Urzędu Celnego I w Łodzi z dnia 29 listopada 2006 r.⁴⁶ określającej zobowiązanie podatkowe ww. Spółki w podatku akcyzowym za miesiące marzec – grudzień 2001 r., pomimo tego, że zobowiązania za okres od marca do listopada 2001 r. uległy przedawnieniu z końcem 2006 r.

(dowód: akta kontroli str. 150 – 168, 419 - 462)

Wskazując przyczyny utrzymania ww. decyzji Dyrektor Izby wyjaśniła, iż organ odwoławczy uznał, że zobowiązania Spółki nie uległy przedawnieniu ponieważ w dniu 1 czerwca 2006 r. zastosowano nieskuteczny środek egzekucyjny w postaci zajęcia wierzytelności z tytułu ewentualnych nadpłat podatkowych. Sąd rozpatrując skargę na decyzję organu pierwszej instancji uznał, że nie został zastosowany środek egzekucyjny. Dyrektor Izby zaznaczyła, że Sądy uznawały za skuteczne zastosowanie środka egzekucyjnego, w sytuacji gdy zajmowane było konto, na którym również nie było żadnych środków pieniężnych.

(dowód: akta kontroli str. 695 - 705)

W sprawie B.N. NSA uchylił wyrok WSA w Łodzi⁴⁷ wskazując, że wbrew stanowisku WSA, organy obu instancji przeprowadziły postępowanie wyjaśniające w sposób prawidłowy i w stopniu pozwalającym na podjęcie prawidłowego rozstrzygnięcia.

(dowód: akta kontroli str. 206 - 211)

2.3.

Zgodnie z wymogiem określonym w zarządzeniu Ministra Finansów nr 37 w sprawie postępowania w przypadku zaskarżenia do sądu administracyjnego

⁴⁴ PPH-U „D.” sp. j., oraz B.N.,

⁴⁵ decyzja Dyrektora Izby Celnej w Łodzi z dnia 28 października 2009 r. Nr 360000-IPAR-9116-88/2007/DJ/MM,

⁴⁶ decyzja Naczelnika Urzędu Celnego I w Łodzi z dnia 29 listopada 2006 r. Nr i/X-500/D-73/PR/1068/62/2005/2006,

⁴⁷ wyrokiem z dnia 08.08.2013 r. sygn. akt I GSK 912/11 NSA uchylił zaskarżony wyrok WSA w Łodzi z dnia 01.02.2011 r. sygn. akt I SA/Łd 939/10 i przekazał go do ponownego rozpoznania,

decyzji⁴⁸ w latach 2013 – 2014 Izba przekazywała do Ministerstwa Finansów zbiorcze dane o wyrokach WSA i NSA mających - zdaniem Dyrektora Izby - znaczenie dla systemu podatkowego, a dotyczących spraw z zakresu podatku akcyzowego i gier hazardowych.

(dowód: akta kontroli str. 709 - 725)

Ustalone
nieprawidłowości

W działalności kontrolowanej jednostki w przedstawionym wyżej zakresie nie stwierdzono nieprawidłowości.

Ocena cząstkowa

Najwyższa Izba Kontroli ocenia pozytywnie działalność Dyrektora Izby z wyrokami oddalającymi skargę podatnika, utrzymującymi w mocy decyzje organu podatkowego.

3. Ponaglenia kierowane przez podatników do organu wyższego stopnia (Ministra Finansów) na niezalążnienie sprawy w terminie oraz skargi na bezczynność organu do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego. Odpowiedzialność porządkowa i dyscyplinarna pracowników za bezczynność lub opieszałość, odpowiedzialność za błędy

Opis stanu
faktycznego

Z przedstawionej do kontroli dokumentacji wynikało, że w okresie od początku 2013 r. do końca pierwszego półrocza 2014 r. do Ministra Finansów nie wniesiono ponagleń na podstawie art. 141 O.p.

(dowód: akta kontroli str.619 - 678)

Wobec pracowników Izby Celnej w Łodzi w 2013 r. oraz w I półroczu 2014 r. nie wszczynano postępowań porządkowych lub dyscyplinarnych w oparciu o art. 142 O.p., a także postępowań w celu ustalenia odpowiedzialności za błędy na podstawie ustawy z dnia 20 stycznia 2011 r. o odpowiedzialności majątkowej funkcjonariuszy publicznych za rażąco naruszenia prawa⁴⁹.

(dowód: akta kontroli str. 679 -)680

Podatnicy nie wnosili skarg na bezczynność organu w trybie przepisu art. 3 § 2 pkt 8 P.p.s.a.

(dowód: akta kontroli str. Spraw. 48 - 79)

Ustalone
nieprawidłowości

W kontrolowanym zakresie nie stwierdzono nieprawidłowości.

Ocena cząstkowa

Najwyższa Izba Kontroli ocenia pozytywnie działalność Urzędu w zbadanym zakresie.

4. Koszty z tytułu odsetek zapłaconych w związku z opieszałym wykonywaniem lub niewykonywaniem wyroków sądów administracyjnych, wypłaconych odszkodowań oraz zasądzonych grzywien

Opis stanu
faktycznego

W 2013 r. i w I półroczu 2014 r. w Izbie Celnej w Łodzi nie wystąpiły koszty z tytułu odsetek zapłaconych w związku z opieszałym wykonywaniem lub niewykonaniem wyroków sądów administracyjnych. Nie wypłacono również odszkodowań i grzywien na podstawie art. 154 P.p.s.a.

⁴⁸ Zarządzenie Ministra Finansów nr 37 z dnia 14 sierpnia 2012 r. w sprawie postępowania w przypadku zaskarżenia do sądu administracyjnego decyzji, postanowienia lub innego aktu albo czynności z zakresu administracji publicznej oraz rejestrów prowadzonych w tych sprawach (Dz. Urz. Min. Fin. z 2012 r., poz. 44), zwane „zarządzeniem nr 37 w sprawie postępowania w przypadku zaskarżenia do sądu administracyjnego decyzji”.

⁴⁹ Dz. U. Nr 34, poz. 173.

Ustalona
nieprawidłowość

(dowód: akta kontroli str. 681 - 694)

W kontrolowanym zakresie nie stwierdzono nieprawidłowości.

Ocena cząstkowa

Najwyższa Izba Kontroli ocenia pozytywnie działalność Urzędu w zbadanym zakresie.

IV. Wnioski

Wnioski pokontrolne

Przedstawiając powyższe oceny wynikające z ustaleń kontroli, Najwyższa Izba Kontroli, na podstawie art. 53 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 23 grudnia 1994 r. o Najwyższej Izbie Kontroli⁵⁰, wnosi o niezwłoczne informowanie stron toczących się postępowań o każdym przypadku niezakończona sprawy we właściwym terminie.

V. Pozostałe informacje i pouczenia

Prawo zgłoszenia
zastrzeżeń

Wystąpienie pokontrolne zostało sporządzone w dwóch egzemplarzach; jeden dla kierownika jednostki kontrolowanej, drugi do akt kontroli.

Zgodnie z art. 54 ustawy o NIK kierownikowi jednostki kontrolowanej przysługuje prawo zgłoszenia na piśmie umotywowanych zastrzeżeń do wystąpienia pokontrolnego, w terminie 21 dni od dnia jego przekazania. Zastrzeżenia zgłasza się do dyrektora Delegatury NIK w Łodzi.

Obowiązek
poinformowania
NIK o sposobie
wykorzystania uwag
i wykonania wniosków

Zgodnie z art. 62 ustawy o NIK proszę o poinformowanie Najwyższej Izby Kontroli, w terminie 14 dni od otrzymania wystąpienia pokontrolnego, o sposobie wykorzystania uwag i wykonania wniosków pokontrolnych oraz o podjętych działaniach lub przyczynach niepodjęcia tych działań.

W przypadku wniesienia zastrzeżeń do wystąpienia pokontrolnego, termin przedstawienia informacji liczy się od dnia otrzymania uchwały o oddaleniu zastrzeżeń w całości lub zmienionego wystąpienia pokontrolnego.

Łódź, dnia 25 listopada 2014 r.

Kontrolerzy
Maciej Kończalik
główny specjalista k.p.

podpis

Marcin Kuzan
starszy inspektor k.p.

podpis

Najwyższa Izba Kontroli
Delegatura w Łodzi

Dyrektor
Przemysław Szewczyk

podpis

⁵⁰ Dz.U. z 2012 r., poz.82.